

Единъ день слѣдъ упоренъ бой, Русситѣ побѣдители, впуснахъ ся врѣзъ шатъртъ ми за да го разграбятъ. Пулосскый и азъ съ други нѣкои отъ благороднытъ завтекохмы ся въ помощъ на Лодонскъ; и тѣй тя ся избави, но чедото ни го грабнахъ. Дъщеря ми отъ благословно нѣкое на майкъ и прѣдпазваніе, което въ онѣзи бурны врѣмена не бѣше прѣнебрѣгнала, носи начертано подъ мыщятъ домашныйтъ гербъ на домородството ни, но бесголезны останхъ до сега придирваніята ми... Горкана си Дорлиска, миминката ми Дорлиска стене подъ яремъ, или не е жива вече.

Лишеніето отъ чедото ми кжсаше ми сърдцето, но Пулосскый ся виждаше като че не щѣше да знае, или защото ся виждаше занятъ въ нѣкой голѣмъ кроежъ, който не закъснѣ да ми открие, или защото само теглилата на отечеството имахъ право да смущаватъ стоическый му характеръ. Като събра остатъкътъ отъ войскятъ си, и постави станъ на сгодно мѣсто, занимава ся довольно врѣмя да го укрѣпи, отъ дѣто отблѣсваше всичкытъ старанія на Русситѣ; но при всичко това трѣбаше да примысли да го напусни защото храната имъ зе да ся свърша.

Единъ день Пулосскый дойде въ шатъртъ ми, и като отдалечи тѣзи конто ся намѣрвахъ при мене когато останхмы самы казува ми: Любынскый, и мамъ право да ся жалувамъ противу тебе. Ты испрѣди сподѣляше съ мене теготятъ на прѣдводителството, и азъ межахъ да повѣриж на зетя си е-